

použití, pokud se aspoň nepřesvědčila, že si žalobkyně přeje skutečně placení způsobem, na který se dalo souditi podle účtu a podle složenky. Obecně postačí poukaz na důvody napadeného rozsudku, jež odpovídají rozsudkům nejvyššího soudu vyšlým v obdobných věcech. Dnem 6. února 1919 změnily se poměry tak, že ke změně musil hleděti každý, kdo předsebral právní jednání, v němž šlo o převod peněz do Československé republiky. Nezáleží na tom, že složenka nebyla přeškrtnuta červeně, neboť ani tato skutečnost nevadila před vydáním nařízení čis. 57/19, by žalobkyně byla převedla peníze složenkou placené do Československé republiky. Rozhodující jest jen zákaz převodu daný oním nařízením, jenž musil u žalované vzbuditi aspoň pochybnosti o tom, zda žalobně i po dni 6. února trvá na naznačeném způsobu placení. Nelze žádati, by žalobkyně po vydání zákazu odvolala své přání vyslovené v účtu a projevené přiloženou složenkou, neboť mohla právem předpokládati, že zákaz ten jest znám i jejím odběratelům a že tito nepoužijí složenek zaslaných jim před vydáním zákazu aspoň pro důvodnou pochybnost, zda složené peníze bude lze převésti do Čs. republiky jako placení. To vyžadovala obvyklá opatrnost. Žalobkyně neměla ani příčiny, by po dni 6. února zrušila své konto u vídeňské poštovní spořitelny, neboť ani potom nebyla by mohla nakládati se složenými penězi tak, by jimi byl uhrazen dluh dovolatelky. Stačí, že tu byl zákaz převodu peněz, který nebylo lze předvídati přede dnem 6. února 1919, jenž však tímto dnem byl uveden ve veřejnou známost. Žaloba není tudíž oprávněna, je-li správné tvrzení dovolatelky, že ji žalující firma zaslala účet se složenkou po dni 6. února 1919 (po případě, stalo-li se tak tohoto dne). Jinak bude žalobě vyhověti, to i tehdy, došel-li účet žalované teprve po dni 6. února 1919, neboť počínajíc tímto dnem, neměla žalovaná použití složenky, pokud neměla jistotu, že si žalobkyně přeje placení tímto způsobem i po vydání nařízení čis. 57/19. Následků svého jednání může žalovaná býti sprostěna jen, dokáže-li se, že účet se složenkou odeslala jí žalobkyně nejdříve dne 6. února 1919. Tím jsou vyřízeny i ostatní dovolací důvody.

Čís. 10217.

V řízení podle § 3 zákona ze dne 23. května 1883, čis. 82 ř. zák. jest soud oprávněn pohroziti zřízením opatrovníka podle § 19, prvý odstavec, nesp. říz.

(Rozh. ze dne 10. října 1930, R I 662/30).

K n i h o v n í s o u d udělil firmě E. lhůtu do 1. května 1930 k provedení knihovního pořádku. Po marném uplynutí lhůty prohlásil knihovní soud složenou pokutu 100 Kč za propadlou a povolil firmě E. další lhůtu do 1. července 1930 s tím, že, nebude-li knihovní pořádek určitě proveden, ustanoví soud opatrovníka, jenž provede knihovní pořádek na útraty firmy E. **K r e k u r s u** firmy E. **r e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil. **D ů v o d y :** Vývody stížnosti o kromobyčejných obtížích, s ni-

miž prý jest zavedení knihovního pořádku spojeno, ztrácejí na své závažnosti současně projevenou naději stěžovatelky, že dospěje k cíli jinou cestou, přes finanční prokuraturu. Že ukládání pokut a prohlášení jich za propadlé má v tomto případě smysl, jest patrné z toho, že od roku 1925, od kdy se tento případ vede v soudní evidenci, neučinila stěžovatelka dosud nic závažného, by se mohlo dospěti k zavedení knihovního pořádku, jenž ani podle vývodů stížnosti není neproveditelný, zejména vůbec neosvědčila, že ve lhůtě jí posledně povolené vyvinula nějakou činnost, která by mohla býti důvodem k prominutí pokuty a ke změně napadeného usnesení. Není proto divu, že soud první stolice, nemoha podle nabytých zkušeností očekávat dobrou vůli stěžovatelky, pohrozil jí zřízením opatrovníka podle § 19 první odstavec nesp. říz., jenž by na její náklad věc skončil, k čemuž ho opravňuje ustanovení § 3 třetí odstavec zák. č. 82/1883 ř. zák., podle něhož pro řízení ve věcech knihovního pořádku platí ustanovení o řízení nesporném.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Pro řízení podle § 3 zákona ze dne 23. května 1883 č. 82 ř. zák. platí podle jeho třetího odstavce ustanovení o řízení v nesporných věcech. Jest tudíž mimořádná dovolací stížnost proti shodným rozhodnutím obou nižších stolic dovolána jen v mezích § 16 nesp. říz., totiž jen, je-li tu zřejmý rozpor rozhodnutí se zákonem anebo se spisy aneb stala-li se zmatečnost. Prozkoumaj spisy a obsah napadeného rozhodnutí jakož i dovolacího rekursu nejvyšší soud neshledal, že tyto podmínky dovolací stížnosti jsou splněny.

Čís. 10218.

Na nárok dlužníka na poskytnutí úvěru z kauční (úvěrní) listiny nelze vésti exekuci.

Poddlužník jest oprávněn k rekursu proti povolení exekuce na domnělý nárok dlužníka proti němu.

Oprávnění poskytnuté § 38 cís. nař. ze dne 19. března 1916, č. 69 ř. zák. vlastníku nemovitostí zatížených zástavním právem, není podrobena exekuci.

(Rozh. ze dne 10. října 1930, R I 684/29).

Vymáhající věřitel navrhl povolení exekuce: 1. zabavením nároku dlužníka proti Františku P-ovi na poskytnutí úvěru na základě kauční listiny, 2. zabavením nároku dlužníka ve smyslu § 38 cís. nař. ze dne 19. března 1926, č. 69 ř. zák. S o u d p r v é s t o l i c e exekuci povolil, r e k u r s n í s o u d k rekursu podlužníka a dlužníka (ad 1) a dlužníka (ad 2) exekuční návrh zamítl. D ů v o d y : Pokud stížnosti směřují proti povolení exekuce zabavením nároku povinné strany na poskyt-